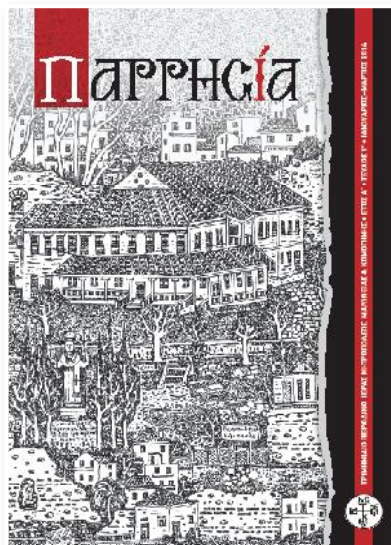

ΠΑΡΡΗΓΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ & ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ • ΕΤΟΣ Α' • ΤΕΥΧΟΣ 1^ο • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

Περιεχόμενα

1.

Ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας
καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων

3.

Χειροτονήτριος λόγος
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
κ. Παντελεήμονος

14.

Ἐπιβατήριος λόγος
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
κ. Παντελεήμονος

Περιοδικόν

ΠΑΡΗΣΙΑ

Τριμηνιαία Ἑκδοσις
Οἰκοδομῆς καὶ Ἐνημερώσεως

Ἰανουάριος-Μάρτιος
ΕΤΟΣ Α' - ΤΕΥΧΟΣ 1^ο

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
κ.κ. Παντελεήμων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ἱερά Μητρόπολις
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
Τηλ. 25310 22642
Fax: 25310 23439

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Ἱατρίδης
Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Ἀμπατζίδης
Γεώργιος Χρ. Τσιγάρας

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Χαρίλαος Μιχαλόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Γιάννης Μενεσίδης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΔΕΚΤΑΙ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΑΡΘΡΑ-ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΕΘΤΗΣΗ
Περιοδικὸν Παρησία
Ἱερά Μητρόπολις
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
Τ.Θ. 306, Τ.Κ. 69100 Κομοτηνῆ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Τυπογραφεῖον «Ἐπικοινωνία Α.Ε.»
Ἱνστιτούτο Πανεπιστημιουπόλεως
691 00 Κομοτηνῆ
Τηλ. 25310 81512, Fax: 25310 26027
E-mail: epikoinonia.ac@gmail.com

Ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων

*Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονος*

Η Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίασή της τὴν 21^η Φεβρουαρίου 2013 ἐξέλεξε ὡς νέο Μητροπολίτη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς τὸν Ἀρχιμανδρίτη π. Παντελεήμονα Μουτάφη, Πρωτοσύγκελλο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Μουτάφης, γεννήθηκε στὴν Καβάλα, φοίτη-

σε στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο Καβάλας καὶ στὴν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν. Ἐν συνεχείᾳ σπούδασε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἀπ' ὅπου ἀποφοίτησε τὸ 1994. Μετὰ τὴν στρατιωτικὴν θητεία στὴν Θράκη χειροτονήθηκε ὑπ' ἐμοῦ Διάκονος (8 Σεπτεμβρίου 1996) καὶ Πρεσβύτερος (29 Σεπτεμβρίου 1996).

Προχειρίσθηκε Ἀρχιμανδρίτης καὶ διορίσθηκε Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Τοποθετήθηκε Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας Ἐάνθης, ὅπου κατέβαλλε ἐργῶδεις προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνακαίνιση καὶ τὸν καλλωπισμό του. Τὸ 2006 ὁλοκλήρωσε τὶς μεταπτυχιακές του σπουδὲς στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε τίτλο εἰδικεύσεως στὴν Δογματικὴ Θεολογία μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἐργασίας: «Οἱ περὶ Εἰκόνων ἀντιλήψεις τοῦ Εὐστρατίου Νικαίας», ἡ ὁποία ἐξεδόθη τὸ 2006.

Κατὰ τὴν δεκαεπταετὴ διακονία του ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐργάσθηκε μὲ ζῆλο καὶ ἀφοσίωση. Συνεργάσθηκε ἀρμονικὰ μὲ τοὺς κληρικούς τῆς Μητροπόλεως, τὶς Ἀρχές τῆς Ἐάνθης καὶ τὸν πιστὸ Λαὸ τοῦ Θεοῦ. Διετέλεσε μέχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Ἀρχαγγελιώτισσης Ἐάνθης. Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν Νεότητα καὶ ἀπὸ τὸ 2000 ἦταν ὑπεύθυνος τῶν Κατασκηνώσεων Ἀρρένων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐάνθης. Γιὰ 17 συνεχῆ χρόνια ἐπιμελήθηκε τὴν ἔκδοση τοῦ Ἑγκολπίου Ἡμερολογίου τῆς Μητροπόλεως Ἐάνθης, τὸ ὁποῖο ἀφιερώθηκε σὲ θέματα θεολογικά, κοινωνικά, λαογραφικά καὶ ἱστορικά.

Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν τοπικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ ἰδιαίτερος μὲ τὴν ἱστορία τῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐάνθης, συγγράφοντας βιβλία καὶ προσκυνηματικούς ὁδηγούς. Συνέγραψε τὸ κεφάλαιο περὶ τῶν Μονῶν τῆς Ἐάνθης στὸν συλλογικὸ τόμο «Θρησκευτικὰ Μνημεῖα στὸ Νομὸ Ἐάνθης», τὸν ὁποῖο ἐξέδωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐάνθης σὲ συνεργασία μὲ τὴ Μουφτεῖα Ἐάνθης. Ἀρθρογραφεῖ ἐπὶ δεκαετία στὸν ἔντυπο καὶ περιοδικὸ Τύπο

(Περιοδικὰ «Διακονία» καὶ «Ἐφημέριος») μὲ σειρὲς ἀρθρῶν θεολογικοῦ, ἱστορικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου.

Ὁργάνωσε τὴν Μ.Κ.Ο. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐάνθης «ΠΝΟΗ», πραγματοποιώντας πολιτιστικὲς καὶ κοινωνικὲς δράσεις στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Καμερόν τῆς Ἀφρικῆς. Ἐπὶ σειρά ἐτῶν συμμετεῖχε σὲ ραδιοφωνικὲς καὶ τηλεοπτικὲς ἐκπομπὲς σὲ τοπικοὺς καὶ περιφερειακοὺς σταθμούς καὶ ἦταν ὑπεύθυνος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐάνθης.

Εἶναι ὑποψήφιος διδάκτωρ τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας τοῦ Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης.

Κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα 2004-2006 διετέλεσε μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καὶ Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ κατὰ τὸ χειμερινὸ ἐξάμηνο 2007-2008 δίδαξε Ποιμαντικὴ καὶ Λειτουργικὴ στὸ Ἐκκλησιαστικὸ ΙΕΚ Ἐάνθης.

Μὲ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του καὶ τὴν ἐνθρόνισή του ὡς Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς ἀναλαμβάνει νέα καθήκοντα καὶ ὑψηλὲς ποιμαντικὲς εὐθύνες σὲ μία σημαντικὴ θρακικὴ μητρόπολη μὲ μακράϊωνη ἱστορία, πολλὰ μνημεῖα ἀπὸ τὴν παλαιοχριστιανικὴ, βυζαντινὴ καὶ μεταβυζαντινὴ περίοδο καὶ πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο στὴν Ἐκκλησίᾳ λαό.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴ χειροτονία καὶ τὴν ἐνθρόνισή του, εὐχομαί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύριος νὰ ἐνισχύει τὸν νέο Μητροπολίτη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμονα στὸ ποιμαντικὸ του ἔργο ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τῆς Θράκης καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς κληρωθείσης εἰς αὐτὸν Θεοσώστου Ἐπαρχίας.

*Χειροτονητήριος λόγος
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
κ. Παντελεήμονος*

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. εὐαγγέλιον, ὡς καὶ Προκατήμενος τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας,

Σεβασμία τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων χορεία,
Θεοτίμητοι ἀδελφοί, Συμπρεσβύτεροι καὶ
Διάκονοι Ὁσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχές,
κ. Ὑπουργεῖ,
κ. Γενικὴ Γραμματεία Ὁρροσκευμάτων
τοῦ Ὑπ. Παιδείας & Ὁρροσκευμάτων, Πολιτισμοῦ & Ἀθλητισμοῦ,

Ἐντιμώτατοι ἄρχοντες τῆς Ἐάνθης καὶ
τῆς Ροδόπης,

Λαεὶ τοῦ Κυρίου περιούσιε καὶ εὐλογη-
μένε,

Ὅσο ἔντονη εἶναι ἡ ψυχικὴ μου διάθεση, νὰ υἱοθετήσω τὸν λόγο τοῦ ἀνυπέρβλητου τῆς Ἐκκλησίας μας Πατρὸς καὶ Διδασκάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ μὲ τελωνικὴ συντριβὴ καρδίας, διὰ τοῦ «σιγῇ τιμάσθω τὸ μυστήριον», νὰ παραδώσω τὸν ἑαυτὸ μου στὴν πανσθενουργὸ Χάρη τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ἔνεκα τῆς ὁποίας «τὰ ἀσθενῆ θεραπεύονται καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται», ἐξίσου ἔντονη εἶναι ἡ ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω ψελλίζοντας τοὺς λόγους τοῦ μεγαλοφωνοτάτου τῶν προφητῶν Ἡσαΐου: «ἰσχύσατε χεῖρες ἀνεμμένες καὶ γόνατα παραλελυμένα».

Νὰ ἐκζητήσω θεία ἐνίσχυση, προκειμένου νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον συμπάσης τῆς

Ἐκκλησίας τὶς τελευταῖες προσωπικὲς μου σκέψεις, προτοῦ Ἐκεῖνι μοῦ ἐμπιστευθεῖ, διὰ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου, τὴν μέριμνα τῆς κατὰ Θεὸν ἀναστροφῆς τῶν λογικῶν προβάτων τῆς Ἱερᾶς καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς.

Ἀνακαλῶ τοὺς προσευχητικούς λόγους τοῦ Σωτῆρος τῆς ψυχῆς μου, Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν «πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων» κῆπο: «Πάτερ, εἰ δυνατόν ἀπελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο» καὶ προβληματίζομαι ἀνθρωπίνως:

Μέσα σὲ συνθῆκες πολυώδυνης καὶ πολυποίκιλης δοκιμασίας, ποὺ βιώνουμε ὡς Γένος καὶ ὡς Ἔθνος, θὰ μοῦ δικαιολογεῖτο ἡ ἀπόσχιση ἐνδὸς ἱεροῦ φορτίου μὲ ἐντυπω-

σιακὸ ἐνδεχομένως περιτύλιγμα καὶ ἐξόχως ἐκρηκτικὸ περιεχόμενο; Μήπως ἀναπόδραστα κινδυνεύω νὰ χαρακτηρισθῶ ρίψασπις;

Πῶς εἶναι δυνατόν, ὁ ἐλάχιστος ἐγώ, μὲ ὅσες βιολογικές, διανοητικές, καὶ ψυχικές δυνάμεις κι ἂν διαθέτω, νὰ κατασταθῶ ἱκανὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς οἰακοστροφὸς μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, εὐαίσθητης καὶ ἰδιαίτερης μέσα στὴν θρακικὴ ἐπικράτεια, ἔτσι, ὅπως ἡ Κεφαλὴ τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μὲ προσδιορίζει μὲ τὸ δικό Του σταυρικὸ ὑπόδειγμα;

Πῶς θὰ συναρμοσθῶ στὴν ἱερὴ ἀλυσίδα τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους ἕως σήμερα βρίσκονται σὲ κοινωνία ἐνότητας

καὶ ἀληθείας μὲ τὴν ὄντως ἐνοποιὸ Πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ ζωῆς;

Ὅμως, ὁ ἐν ἀγωνίᾳ εὐρεθεὶς Ἰησοῦς συνεχίζει τὴν προσευχή Του μὲ τό: «πλὴν οὐκ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς Σὺ» καὶ παραδίδεται στὴν ὁλοκλήρωση τοῦ σχεδίου τῆς Θεῆς Οἰκονομίας.

«Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου». «Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα Σου Κύριε».

Συνεπῶς, ὀφείλω νὰ ὑποταγῶ στὴν θεῖα κλήση γιὰ θυσιαστικὴ διακονία. Αὐτὸ εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ Κυρίου. Ἐστὶ ὀφείλει κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀνταποκρίνεται στὴ φωνὴ τοῦ Λόγου. Ἰκετεύω, λοιπόν, τὸν «ἐξ ἄκρας ἀγάπης», «δὶ' ἡμᾶς παθόντα,

σταυρωθέντα, ταφέντα καὶ ἀναστάντα» Κύριο, νὰ πλημμυρίσει τὴν ὑπαρξή μου μὲ αὐτὴν τὴν ἀρετὴ, χάριν τῆς ὁποίας καὶ διὰ τῆς ὁποίας πρέπει διαρκῶς νὰ ἀποδεικνύω, ὅτι βρίσκομαι σὲ ἀδιάπτωτη ἐνότητα μαζί Του καὶ μὲ τοὺς «ἐλαχίστους ἀδελφούς» Του. Τὴν ἀγάπη. «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ».

Ἡ ἀγάπη καθιστᾷ τὸν Ἐπίσκοπο ἐπιστάτη τῆς περιουσίας τοῦ Κυρίου γιὰ νὰ

ἐγγυᾶται τὴν ἐνότητα, τὴν καθολικότητα καὶ τὴν παροχὴ τῆς χάριτος. Εἶναι ὁ δοῦλος, «ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι τοῖς δούλοις τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ»¹. Ἄν δὲν ἀποδειχθεῖ πιστὸς καὶ φρόνιμος, ὁ Κύριος θὰ τοῦ ζητήσει εὐθύνες «ἐν ἡμέρᾳ ἣ οὐ προσδοκᾷ καὶ ἐν ὥρᾳ ἣ οὐ γινώσκει»².

Τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα δὲν εἶναι ἐξουσία, ἀλλὰ διακονία, καλύτερα θὰ λέγαμε ἐξουσία εἰς τὸ διακονεῖν καὶ φανέρωση

τοῦ Θεοφόρου πατρός, γράφοντος πρὸς Σμυρναίους: «Ὃπου ἂν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω· ὥσπερ ὅπου ἂν ᾖ ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία»⁴.

Τὴν ὥρα τούτη, Μακαριώτατε, ἐμφαίνεται ἡ μεγάλη καὶ ἀναντίστοιχὴ μου σπουδὴ καὶ φιλευσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμένα. Παρακαλῶ καὶ δέομαι πρὸς τὸν Κύριο, «ὕπὲρ τὴν ἀξίαν τιμηθεῖς»⁵, νὰ μὲ ὀδηγήσει σὲ συναίσθηση τῆς προσωπικῆς μου ἀνεπαρκείας ἔναντι τῆς διακονίας στὴν ὁποία καλοῦμαι.

Ἀποδέχομαι σήμερα, Μακαριώτατε Δέσποτα, τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐθύνη ποὺ ὁ Κύριος δίνει στὴν ἐλαχιστότητά μου· τὴν ἀποδέχομαι, ὅχι μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι μπορῶ νὰ σταθῶ ἄξιος στὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προσφέρω ὅλες μου τὶς δυνάμεις στὸν λαὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς νέας μου πατρίδας.

Ἀπὸ ποῦ ἀντλῶ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα; Προέρχομαι ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Ξάνθης, ὅπου χειροτονήθηκα ἱερέας καὶ ὑπηρέτησα ἐπὶ δεκαεπτεετία τὸ Ἱερὸ Θυσιαστήριο, ἀλλὰ καὶ τὴ διοίκηση τῆς Μητροπόλεως. Κοντὰ στὸ γέροντά μου, Μητροπολίτη Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου Παντελεήμονα, θήτευσα καὶ διδάχτηκα. Τὰ ὅποια πνευματικά μου ἐφόδια καὶ τὶς ὅποιες ἐμπειρίες γύρω ἀπὸ τὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας διαθέτω, τὰ ὀφείλω ἀποκλειστικὰ σὲ αὐτόν. Ἀπὸ αὐτὸν διδάχθηκα τὸ μεῖζον: ὅτι ὑπάρχω στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ζῶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ αὐτὸν διδάχθηκα τὶ θὰ πεῖ μοναχός, τὶ θὰ

τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸν Θεοφόρο Ἱγνάτιο, γράφοντα πρὸς Ἐφεσίους, ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καὶ ἡ ὑπακοή της εἰς Αὐτὸν εἶναι εἰκὼν τῆς ἐνότητος πρὸς τὸν Χριστό: «Εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν μικρῷ χρόνῳ τοιαύτην συνήθειαν ἔσχον πρὸς τὸν ἐπίσκοπον ὑμῶν, ...πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς μακαρίζω, τοὺς ἐγκεκραμένους αὐτῷ ὡς ἡ Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ Πατρί, ἵνα πάντα ἐν ἐνότητι σύμφωνα ᾗ»³. Καὶ πάλι κατὰ τοὺς λόγους

πεί κληρικός. Ἀπὸ τὸ παράδειγμά του ἔμαθα ὅτι ἡ ἱερωσύνη εἶναι διακονία. Αὐτὸς πρῶτος μᾶς ἔδειξε ὡς ἐπίσκοπος τὸ παράδειγμα τῆς διακονίας στὴν πράξη. Ὡς πρῶτος τῇ τάξει διακόνησε τοὺς κληρικούς του, γιὰ νὰ διακονήσουν ὅλοι μαζί τὸν λαό.

Ἀπὸ αὐτὸν ἔμαθα καὶ τὰ μυστικά τῆς τοπικῆς κοινωνίας, τῆς κοινωνίας τῆς Θράκης μας. Κοντά του ἔμαθα τι εἶναι αὐτὸ ποὺ ζοῦμε στὴ Θράκη: μιὰ κοινωνία ποὺ διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ ἄλλες περιοχές, στὶς ὁποῖες ἡ πολιτισμικὴ ὁμοιομορφία θεωρεῖται δεδομένη. Ἡ πολυπολιτισμικότητα εἶναι ἡ ὁμορφιά καὶ ὁ πλοῦτος τῆς Θράκης μας.

Ἀπὸ αὐτὸν διδάχθηκα ὅτι ἡ κοινωνία τῆς Θράκης εἶναι ὁμορφὴ γιὰ τὴ διαφορετικότητά της. Καὶ ἡ διαφορετικότητα εἶναι εὐλογία, ὅταν δὲν στηρίζεται στὴν ἀνοχή, ἀλλὰ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀλληλοπεριχώρηση. Ἀνατρέχω στὸν λόγο ποὺ ἐκφώνησε σὲ ἐκδήλωση ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στὶς Βρυξέλλες, τὸ 2008, ὅταν κλήθηκε νὰ παρουσιάσει τὸν τόμο ποὺ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολή μας ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴ Μουφτεία Ἐάνθης ἐξέδωκε γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ Μνημεῖα τοῦ Νομοῦ μας, Χριστιανικὰ καὶ Μουσουλμανικά: «Ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἐφαρμοσμένη ἀγάπη κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλία ἀποτελεῖ ἀπόδειξη τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης. Θὰ ἤθελα στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ κάνω μιὰ ἀπαραίτητη διασάφηση, προκειμένου νὰ καταδειχθεῖ ἡ διὰφορὰ μεταξὺ τοῦ ὅρου ‘ἀγάπη’ καὶ τοῦ ὅρου ‘ἀνεκτικότητα’, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔχει κυριαρχήσει στὸ λεξιλόγιό μας ὅταν ὁμιλοῦμε γιὰ πολυ-πολιτισμικότητα. Ὁ ὅρος ‘ἀγάπη’, κατὰ πολὺ εὐρύτερος τοῦ ὅρου ‘ἀνεκτικότητα’, ἐμπεριέχει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν καὶ φωτιστὴ τῆς Εὐρώπης Παῦλος ἡ ἀγάπη ‘πάντα στέγει’. Ἀντίθετα ὁ ὅρος ‘ἀνεκτικότης’, καίτοι ἐκ πρώτης ὀψεως

φαίνεται προσφυὴς καὶ δόκιμος, ἐγκρύπτει μιὰ ἀσυνείδητη αἴσθηση ὑπεροχῆς ἐναντὶ τοῦ ἄλλου, τὸν ὁποῖο ἀπλῶς ‘ἀνεχόμεθα’ νὰ ὑπάρχει δίπλα μας»⁶.

Μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις καὶ μὲ ἀφετηρία τὴν Ἐάνθη πορεύομαι πρὸς τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς, ὅπου ἐπίσης συμβιώνουν Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι. Σὰς ὑπόσχομαι, Μακαριώτατε, ὅτι θὰ ἀκολουθήσω κατὰ πόδας τὰ βήματα τοῦ γέροντά μου. Ἡ εἰς ἐπίσκοπον ἐκλογή μου ὀφείλεται ἐν πολλοῖς στὴ μαθητεία μου κοντά του. Ἐπειδὴ αὐτὸς πέτυχε στὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ Χριστιανούς καὶ Μουσουλμάνους, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐμπιστεύεται σήμερα τὴν ἐλαχιστότητά μου, τὸ μαθητὴ του, νὰ δοκιμάσω τὸ δύσβατο δρόμο τῆς ἀπροϋπόθετης ἀγάπης καὶ τῆς διακονίας. Αὐτὸ θέλει ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὸ ζητᾷ ὁ πιστὸς λαὸς τῆς Ροδόπης.

Πορεύομαι πρὸς μιὰ Μητρόπολη τοῦ πνευματικοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Στρέφω μὲ δέος «νοῦν, ὄμματα καὶ διάνοιαν» στὸ ἱερὸ κέντρο τῆς σταυρωμένης Ρωμιοσύνης. Τὸ μαρτυρικὸ Φανάρι. Ἐκεῖ, ὅπου διαλάμπει πάναγνο τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Γένους τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐκεῖ, ὅπου δυναμικὰ παραδοσιαρχοῦνται τὰ θέσμια καὶ ἡ θεολογία τῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πρωτοκλήτου τῶν ἀποστόλων καὶ ἱδρυτοῦ τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, Ἀνδρέου, ἕως τοῦ σημερινοῦ παναξίου διαδόχου Αὐτοῦ, τοῦ Παναγιωτάτου Δεσπότη καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Τούτη τὴν ἐπίσημη στιγμὴ ἐκφράζω στεντορίως τὴν ἀπαρασάλευτη πνευματικὴ υἱικὴ σχέση, τόσοσ τῆς ἐλαχιστότητός μου ὅσον καὶ τοῦ πληρώματος τῆς θεοφιλούς Ἱεραρχίας, τὴν ὁποία μοῦ ἐμπιστεύεται

ἡ ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὴ Μπέρα Ἐκκλησία καὶ ἐκζητῶ τὴν εὐλογία τοῦ, ἀνὰ τὴν οἰκουμένη, «πρώτου τῇ τάξει καὶ τιμῇ» Ἐπισκόπου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Πορεύομαι πρὸς τὴ Μητρόπολη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς, τὴν ἱστορικὴ Μητρόπολη, ποὺ κοσμεῖται ἀπὸ τὸ Παπίκιον Ὅρος τῶν «πλείεστων σεμνείων καὶ φροντιστηρίων», τὴν πάλαι ποτὲ μοναστικὴ πολιτεία τῆς Θράκης μας. Μπορεῖ οἱ ἱστορικὲς συγκυρίες νὰ μὴν ἐπέτρεψαν νὰ στέφει καὶ νὰ περιφρουρεῖ καὶ σήμερα τὴ Θράκη μας, ὡστόσο ἡ παράδοση τῆς ἱερᾶς ἰσυχίας τῶν μοναστῶν καὶ τῶν ἀσκητῶν τῆς συνεχίζεται στὸ παρὸν ἀπὸ τὸ γειτονικὸ μας Ἅγιον Ὅρος, αὐτὴ τὴν ἀγιώνυμη μοναστικὴ πολιτεία τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Δράττομαι τῆς

εὐκαιρίας τὴν παροῦσα στιγμή νὰ καταθέσω τὸ σεβασμὸ μου στὴν Ἱερὰ Κοινότητα καὶ ὅλους τοὺς Καθηγουμένους τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἐνασκουμένους στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας μας. Καταθέτω τὸ σεβασμὸ μου στὸν καλὸν τοῦ μοναχισμοῦ ἀγῶνα τοὺς καὶ προσβλέπω στὶς προσευχὲς τοὺς γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ δύσκολου καὶ εὐθυνοφόρου ἔργου ποὺ ἀναλαμβάνω.

Πορεύομαι πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσάνθου Φιλιππίδη, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ «ΟΧΙ», τοῦ συμβόλου τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῶν κατακτητῶν.

Αὐτὴ θὰ εἶναι πιά καὶ ἡ δική μου πατρίδα, ὁ τόπος μου. Μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς

προσωπικής μου Πεντηκοστής, ἀναδέχομαι τὴ νέα μου πατρίδα, τὴν ἐπισκοπὴ μου καὶ τὸ λαό της, παύω πλέον νὰ ζῶ ἰδιωτικά. Θὰ ζῶ ἀπὸ τοῦδε διὰ αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαό. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπευθύνω τὴν ὥρα αὐτὴ μήνυμα πρὸς ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωनीας καὶ Κομοτηνῆς νὰ ἀγωνιστοῦμε μαζί νὰ ζοῦμε ἐν ἀγάπῃ τὸ πρότυπο καὶ τὸ παράδειγμα τῆς συνύπαρξης.

Τὴν ὥρα τούτη, Μακαριώτατε καὶ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, προσεγγίζοντας τὸ ὑπερῶν τῆς Σιών, ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀποδώσω τὶς ἐλάχιστες εὐχαριστίες πρὸς ὅλους, ὅσοι συνέβαλαν στὴ μέχρι τώρα πορεία μου, ἀρχίζοντας ἀπὸ Ἑσᾶς, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε.

Σεῖς, Μακαριώτατε εἴστε ὁ σταθερὸς οἰακοστροφὸς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐπιδέξιος πηδαλιούχος τοῦ σκάφους της, ποὺ ἡμέρας καὶ νυκτὸς δαπανᾷσθε στὴν πνευματικὴ ἀλλὰ καὶ ὕλική προσφορὰ πρὸς τὸν λαό τοῦ Θεοῦ. Σεῖς μὲ τὸν λόγο Σας καὶ τὸ παράδειγμά Σας ἀναπαύετε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων στὶς δύσκολες ὥρες ποὺ ζεῖ ἡ Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ φιλανθρωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῦ εἴσθε κατευθυντήριος νοῦς καὶ ἀκάματος ἐπόπτης, προστρέχετε στὶς ὑλικές τους ἀνάγκες. Σᾶς εὐχαριστῶ, Μακαριώτατε, ποὺ τὴν ἱερὴ τούτη ὥρα μὲ τιμᾶτε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη Σας. Παρακαλῶ τὸν Ὑψιστο Θεὸ νὰ Σᾶς ἐνισχύει καὶ νὰ Σᾶς στηρίζει ὑγιαίνοντα ἐπὶ ἔτη πολλὰ στὴν Ἀρχιεπισκοπικὴ Σας διακονία.

Εὐχαριστίες καὶ χάριτες ὀφείλω σὲ Σᾶς, Σεβαστοὶ Ἱεράρχες, ποὺ συγκροτεῖτε τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιατί στηρίζατε τὴν ὑποψηφιότητά μου καὶ ἀναλάβατε τὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς μου στὸν θρόνο τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Μαρωनीας καὶ Κομοτηνῆς ὡς διαδόχου τοῦ μακαριστοῦ καὶ ἁγιου ἱεράρχου της κυροῦ Δαμασκηνοῦ. Μὴ μὲ

ἐγκαταλείψετε, σεβαστοὶ Πατέρες· ζητῶ τὶς προσευχές Σας καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν παρηγορία Σας ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θεοῦ νὰ μὲ ἐνισχύει καθημερινὰ στὸ ὑπὲρ τὴν ἀξία μου ἔργο ποὺ μὲ καλεῖτε.

Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν ὥρα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνεργαστήκαμε γιὰ δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια καὶ μοιραστήκαμε μαζί ὥραϊες καὶ δύσκολες στιγμές, χαρὲς καὶ ἀγωνίες. Εἶναι οἱ Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως Ἐάνθης· ἀγαθοὶ καὶ ἄξιοι ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, συνοδοιπόροι καὶ συμπαραστάτες στὴ δεκαεπτάχρονη ἱερατική μου πορεία. Εἶναι οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, κληρικοὶ, λαϊκοὶ, ἐπιστημονικοὶ συνεργάτες, στὴν κυριολεξία ἀφανεῖς ἥρωες. Τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμπαράστασή τους στὸ ἔργο μας, γιὰ τὴν ἀριστη συνεργασία τους μαζί μας. Εἶναι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια καὶ τὰ Φιλόπρωχα Ταμεῖα τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Μητροπόλεώς μας.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἄρχοντες τοῦ Νομοῦ, τοῦ Δήμου Ἐάνθης καὶ τῶν περιφερειακῶν Δήμων. Πάντοτε προσεγγίζαν τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Μητροπόλεώς μας μὲ λεπτότητα καὶ ἐπιδεξιότητα. Πάντοτε διέκριναν τὰ πρόσωπά τους τὴν εὐγένεια καὶ τὸν σεβασμὸ τους πρὸς τὸ γέροντά μου, Μητροπολίτη Ἐάνθης. Ἡ ἀριστη συνεργασία μαζί τους εἶναι γιὰ μένα ἐφαλτήριο γιὰ νὰ ἀγωνιστῶ γιὰ τὴν ἴδια συνεργασία στὴ νέα μου διακονία.

Εὐχαριστῶ τὴ νεότητα τῆς Μητροπόλεώς μας. Ὡς υπεύθυνος τῶν κατασκηνώσεων τῆς Μητροπόλεώς μας, παρακολούθησα τὴν πορεία της τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ κοντά. Αἰσθάνομαι εὐγνώμων γιὰ τὰ ὅσα διδάχτηκα κοντά τους τὰ καλοκαίρια ποὺ περάσαμε μαζί στὴν «Υψηλόχαρη τοῦ Νέστου», ἔτσι τὴ λένε τὰ παιδιὰ στὴν κατασκήνωση, στὰ βουνὰ τῆς Ἐάνθης. Τοὺς εὐχαριστῶ γιατί τούτη τὴν ὥρα βρίσκονται δίπλα μου.

Τούτη τὴν ἱερὴ στιγμή αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσω τὸν λαὸ τῆς Ξάνθης, τὸν ἐργαζόμενο τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης. Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσοι, νέοι καὶ ὠριμοί, ἐμπιστεύθηκαν τὸ πετραχήλι μου καὶ λειτουργήσαμε μαζί τὸ ἱερὸ μυστήριο τῆς Θείας Ἐξομολογήσεως. Τὸ πρόσωπο ἐνὸς ἐκάστου εἶναι χαραγμένο γιὰ πάντα στὴν ψυχὴ μου.

Ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τὸν συνεφημέριό μου στὸν Ἱερὸ Καθεδρικό Ναὸ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας, π. Κωνσταντῖνο Ψαρόπουλο. Στὸ πρόσωπό του εὐχαριστῶ καὶ ὅλους τοὺς ἱερεῖς, ποὺ ὑπηρέτησαν στὸν ἴδιο Ναό, τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια καὶ τὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια. Θεωρῶ ὅτι ὅλοι μαζί ἐργαστήκαμε γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε πέτρα τὴν πέτρα αὐτὸν τὸν περικαλὴ Ναό, τὸ κόσμημα τῆς πόλεώς μας.

Αἰσθάνομαι, ὅμως, ἰδιαίτερα ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναφερθῶ στοὺς κατὰ φύση καὶ πνεῦμα γεννήτορές μου, αὐτοὺς ποὺ σπμάδεψαν τὴν πορεία μου κοντὰ στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του.

Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλους στρέφω τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδιά μου στοὺς κατὰ σάρκα γονεῖς μου, Πέτρο καὶ Θωμά, ἀνθρώπους ἀπλούς, πιστοὺς, φιλήσυχους, εἰλικρινεῖς, ἐργατικούς, ἐντίμους βιοπαλαιστές, ποὺ μόχθησαν νὰ μεγαλώσουν ἐμένα καὶ τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφὸ μου Ἰωάννη μέσα στὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Αὐτοὶ μᾶς καλλιέργησαν τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό, τὸ συνάνθρωπο, τοὺς φίλους καὶ ἐνέσπειραν μέσα μας τὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο.

Εὐχαριστῶ τοὺς καθηγητές μου στὴν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν, στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῶν προπτυχιακῶν καὶ μεταπτυχιακῶν μου

σπουδῶν ἐπιμελήθηκαν μετ' ἐπιστήμης, ὄχι μόνον τὴν κατ' ἀνθρωπὸν γνώση, ἀλλὰ κυρίως τὴν κατὰ Θεὸν καλλιέργεια τῶν φοιτητῶν τους.

Τελευταῖο ἀναφέρω τὸν ἔχοντα τὴν πρωτοκαθεδρίαν στὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μου, αὐτὸν ποὺ δὲ θὰ πάψω ποτὲ νὰ εὐγνωμονῶ, τὸν κατὰ πνεῦμα γεννήτορά μου, τὸν πνευματικὸ μου πατέρα, τὸν γέροντά μου Μητροπολίτη Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονα. Ἄς μὴ φανεῖ ἀνοίκιο, Σεβασμιώτατε, νὰ παραφράσω τὸν Ὑμνωδὸ γιὰ νὰ ἐκφραστῶ γιὰ Σᾶς: «ἰσαριθμούς γὰρ τῇ ψάμμῳ ὧδάς, ἂν προσφέρω σοι γέροντα, οὐδὲν τελῶ ἄξιον, ὧν δέδωκάς μοι»⁷.

Σεῖς, Σεβασμιώτατε Ἁγιε Ξάνθης, κατευθύνετε τὰ βήματά μου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, μὲ χειροτονήσατε, μὲ πήρατε κοντὰ Σας νεαρὸ κληρικὸ, μὲ βάλατε συνδαιτημόνα στὴν τράπεζά Σας, μὲ δεχθήκατε ὑποτακτικὸ στὸ ἀσκηταριὸ Σας. Μείναμε μαζί δεκαεπτὰ χρόνια· συνεργαστήκαμε μαζί ὑποδειγματικὰ στὰ διοικητικὰ θέματα τῆς Μητροπόλεως. Στὰ πνευματικά, ὅμως, πάντα θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸ μου μὲ καμάρι ὑποτακτικὸ Σας. Πάντοτε ἔβλεπα –καὶ ἔτσι θὰ συνεχίσω– στὸ πρόσωπό Σας τὸ ἀξιόμιμτο πρότυπο. Πάντοτε ἔβλεπα τὴ σοφία τῶν λόγων νὰ συμβαδίζει ἀρμονικὰ μὲ τὴν πιστότητα τῶν ἔργων. Πάντοτε θὰ θυμᾶμαι τὴ διάκρισή Σας, τὴν ἀθόρυβη ἀλλὰ οὐσιαστικὴ παρουσία Σας. Προσευχητικός, πραής, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα μαχητής, ἥσυχος ἀλλὰ καὶ δυναμικός. Πάντοτε μοῦ μιλοῦσατε μὲ τὴ σιωπὴ Σας καὶ τὴ βαρύτητα τοῦ βλέμματός Σας· αὐτὴ ἡ σιωπὴ ἄγγιζε τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μου. Εἰλικρινὰ θὰ μοῦ λείψει καὶ ἡ σχέση μαθητείας κοντὰ Σας καὶ ἡ συνεργασία Σας. Τὸ μόνον ποὺ μὲ παρηγορεῖ σ' αὐτὸν τὸν ἀποχωρισμὸ εἶναι ἡ γεωγραφικὴ ἐγγύτητα τῶν Μητροπόλεων Ξάνθης καὶ Μαρωνείας, ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀναστημένου Κυρίου πρὸς τοὺς ἑνδεκα μαθητὲς στὴν Γαλιλαία, ὅταν τοὺς ἔστειλε νὰ

«μαθητεύσουν πάντα τὰ ἔθνη»: «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»⁸. Μὲ παρηγορεῖ ὅτι θὰ εἴσθε στὸ πλῆι μου συμπαραστάτης, Σεβασμιώτατε. Αὐτὴν τὴν ὥρα τὴν ὀφείλω ἀποκλειστικὰ σὲ Σᾶς. Χωρὶς τὴ μαθητεία κοντὰ Σας δὲν θὰ γνῶριζα ποὺ πορεύομαι, δὲν θὰ πορευόμουν κἂν. Οἱ λόγοι ποὺ Σᾶς ἀπευθύνω, Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, εἶναι καρπὸς βιωμάτων, προσωπικῆς «θεωρίας». Μαρτυ-

ρεῖ τὴν ὥρα τούτη ὁ ἑωρακῶς, «καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία»⁹.

Θέλω νὰ Σᾶς καταθέσω, Σεβασμιώτατε, ὅτι γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς μου ἱερομονάχους Σωφρόνιο, Ἰωακείμ, Θεολόγο, Βαρνάβα, Ἀνθιμο, Ἀντώνιο, Θεοκάρη, Βησσαρίωνα, ὅλους τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Ἀρχαγγελιωτίσσης, ἀλλὰ καὶ τὸν μακαριστὸ π. Πολύκαρπο, ποὺ τόσο νωρὶς ἔφυγε γιὰ τὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, εἶστε γιὰ

τῆς ὑπερευλογημένης ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Ἀρχαγγελιωτίσσης, τοῦ Τιμί-
ου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ
Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, οὗ τὴν πρώτην καὶ
δευτέραν Εὐρεσιν τῆς Τιμίας αὐτοῦ κε-
φαλῆς ἐορτάζομεν, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου
Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰαματικοῦ Παντε-
λεήμονος, τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν
Θεοφάνους ἐπισκόπου Περιθεωρίου καὶ
Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, τῆς Ἀγί-
ας Μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης, τῆς Ἀγί-
ας ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Πα-
ρασκευῆς, τῆς καὶ Πολιούχου τῆς κληρω-
θείσης μοι ἐπαρχίας, τῶν Ἀγίων τῶν ἐν
Παπικίῳ ὄρει ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει λαμ-
ψάντων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

ὅλους ἐμᾶς τὰ πνευματικά Σας τέκνα τὸ
καύχημά μας, ἡ ἀπαντοχὴ καὶ ἡ βακτη-
ρία στὴ ζωὴ μας. Σὲ Σᾶς βλέπουμε, μετὰ
τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του, τὸ ἱερότερο
πρόσωπο στὴ ζωὴ καὶ τὴ διακονία μας.

Περαίνοντας, Μακαριώτατε Πάτερ
καὶ Δέσποτα, ἀναφωνῶ τὸ «νῦν ἤγγικεν
ἡ ὥρα»· προσπίπτω παρὰ τοὺς πόδας Κυ-
ρίου καὶ κλίνω τὴν κεφαλὴν ἐμπροσθεν
Ἑμῶν γιὰ νὰ λάβω ἀπὸ τὰ χέρια Σας τὸν
τῆς ἀρχιερωσύνης βαθμὸ, πρεσβεΐας

¹ Ματθ. 24, 45. Βλ καὶ Λουκ. 12, 42

² Ματθ. 24, 50

³ Ἱγνατίου Θεοφόρου, Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, V,1

⁴ Ἱγνατίου Θεοφόρου, Ἐπιστολὴ πρὸς Σμυρναίους, VIII, 2

⁵ Πρβλ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Οἱ περὶ Ἱερωσύνης λόγοι,
Δ' 1

⁶ Διακονία, ἔτος 7, τ. 50, Ἀπρ.-Μάιος-Ἰούν. 2008, σ. 23

⁷ Ματθ. 28,20

⁸ Ματθ. 28,20

⁹ Ἰω. 19,35

*Ἐπιβατήριος λόγος
τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου
Μαρωνείας
καὶ Κομοτηνῆς
κ. Παντελεήμονος*

14 Μαρτίου 2013

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ καὶ φίλοι, πιστὰ παιδιὰ
τῆς κατὰ Μαρώνειαν καὶ Κομοτηνὴν Ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ μας,

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν.

Τὸ ἄμετρο ἔλεος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ
μὲ ἀξίωσε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νὰ
εκλεγῶ μὲ τὶς τίμιες ψήφους τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν συ-
νεχείᾳ νὰ χειροτονηθῶ ἐπίσκοπος καὶ
Μητροπολίτης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία
παροικεῖ στὴν ἐπαρχία τῆς Μαρωνείας καὶ
Κομοτηνῆς.

Τὸ ἀνεξινίαστο ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐπέ-
τρεψε νὰ ἀνέλθω πρὶν ἀπὸ ὀλίγον τὶς βαθμίδες
αὐτῆς τῆς ἐπισκοπικῆς Καθέδρας καὶ νὰ εὐρίσκο-
μαι πλέον περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὰ «παιδιὰ ἃ
μοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός». Τί ἄλλο πέρα ἀπὸ αὐτὸ ἄρα-
γε εἶναι πιὸ σημαντικό;

Καὶ ὅμως, οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς, κληρι-
κοὶ καὶ λαϊκοί, ὅταν ἓνας ἐπίσκοπος ἀναλαμβάνει
τὸ ἄροτρο μίας Ἐκκλησίας ὡς νὰ μὴν ἀρκοῦ-
μαστε στὴν σημασία καὶ τὴν δυναμικὴ αὐτῆς

τῆς Σύναξης, αὐτῆς καθεαυτῆς, δηλαδή τοῦ Ἐπισκόπου ἀνάμεσα στὰ πνευματικά του τέκνα καὶ περιμένουμε καὶ κάτι ἄλλο νὰ ἀκούσουμε ἀπὸ αὐτόν.

Ἀναλαμβάνοντας, λοιπόν, τὸ ἄροτρο τοῦ τοπικοῦ γεωργίου, κατανοῶ, ὅτι κάποιοι, ἴσως ἀναμένετε νὰ ἀκούσετε ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἀπὸ τὸν ἐπιβατήριο λεγόμενο λόγο, κάποιες συγκεκριμένες ἐξαγγελίες καὶ δηλώσεις ἀναφορικά μὲ τὸ πῶς θὰ πορευθῶ ὡς ἐπίσκοπος, καὶ τὶ συγκεκριμένα σχέδια ἢ ἔργα σκοπεύω νὰ ἀναπτύξω.

Καὶ συχνὰ ἡ λεγόμενη κοινὴ γνώμη, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ Δυτικὸ χρησιμοθηρικὸ πνεῦμα ἀπαιτεῖ κοινωνικὸ ἢ ἄλλο ἔργο καὶ κρίνει ἓναν ἐπίσκοπο μὲ κριτήρια κοινωνιολογικὰ καὶ κοσμικά. Μὲ βάση ὅχι τὶ εἶναι, τὶ σημαίνει ἓνας ἐπίσκοπος, ἀλλὰ μὲ βάση τὶ θὰ κάνει.

Καὶ ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, ὀρισμένα πράγματα δευτερευόντως ἤδη ἔχω σκεφθεῖ, καὶ θὰ ἡμποροῦσα νὰ τὰ εἰπῶ καὶ νὰ τὰ ἐξαγγείλω. Καὶ στὴν πορεία τοῦ χρόνου, κάποια ἀπὸ αὐτὰ θὰ μπορούσαν νὰ ὑλοποιηθοῦν καὶ ἄλλα ὅχι καὶ ἀναλόγως νὰ ἐπαινεθῶ ἢ νὰ κατακριθῶ γιὰ ὑποσχέσεις τὶς ὁποῖες ἀθέτησα ἢ δὲν κατέστη δυνατόν νὰ πραγματοποιήσω.

Ἀλλὰ, φρονῶ ταπεινὰ ὅτι αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὸ ζητούμενο δὲν εἶναι τόσο νὰ σᾶς πῶ τὶ θὰ κάνω, ὅσο νὰ σᾶς πῶ γιατί εἶμαι ἐδῶ.

Ἡ ἐνθρόνισή μου σήμερα ὡς Μητροπολίτου Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς εἶναι μία ἀφορμὴ νὰ σκεφθοῦμε ὅλοι μας, κυρίως ἡ ταπεινότητά μου καὶ ἐσεῖς οἱ πιστοὶ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας στοὺς ὁποίους αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἔχω τὴν εὐλογία νὰ ἀπευθύνομαι, ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς, μὲ βάση τὴν διδασκαλία Ἐκκλησίας, τὸν ρόλο καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν μακρηγορῶ, τὴν ἀπάντηση στὴν ἐρώτηση γιὰ ποῖο λόγο εἶμαι ἐδῶ, τὴν ἔχει δώσει ὁ Θεοφóρος Ἰγνάτι-

ος, ὅταν λέγει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εἶναι «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Δηλαδή, ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή, εἶμαι ἐδῶ ἀπεσταλμένος γιὰ νὰ ὑπενθυμίζω μυστηριακὰ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου ἔγκειται στὴν σχέση του καὶ στὴν ἀναφορά του στὸν Χριστό. Ἡ κύρια ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι, γιὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, νὰ παραπέμπει στὸν τρόπο ὕπαρξης καὶ ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως, ἂν προσδιορίσουμε τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ τρόπου ὕπαρξης τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔχουμε προσεγγίσει τὸ περιεχόμενο τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Λειτουργήματος, μὲ δεδομένο ὅτι τὸ νὰ μιλήσει κανεὶς περὶ Χριστοῦ δὲν εἶναι εὐκόλο καὶ ἀπλὸ καὶ μέσα σὲ ἐλάχιστο χρόνο.

Δέν εἶναι τυχαῖο πῶς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔθεσε τὸ ἐρώτημα «τίνα μὲ λέγουσι οἱ ἄνθρωποι εἶναι;» Ποιὸς νομίζετε ὅτι εἶμαι; Καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι μία, «Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος».

Ἐπομένως, ὁ Χριστὸς προσδιορίζεται σὲ σχέση καὶ ἀναφορὰ μὲ ἓνα ἄλλο πρόσωπο τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Πατέρα. «Κάθε πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος εἶναι μία ἰδιαίτερη ταυτότητα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν νοεῖται μεμονωμένη, ἀλλὰ μόνο σὲ σχέση μὲ κάποιον ἄλλον πρόσωπο στὸ ὁποῖο καὶ παραπέμπει». Ὁ Πατὴρ εἶναι ἀδιανόητος χωρὶς τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἡ ταυτότητα τοῦ Υἱοῦ δὲν πηγάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτό Του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τὴν ἐνότητά Του μὲ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδος στὰ ὁποῖα καὶ παραπέμπει.

Οἱ Πατέρες ἐρμήνευσαν τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος, μὲ βάση τὴν ἀρχὴ ὅτι τὰ ὄντα κατανοοῦνται μόνο σὲ σχέση μὲ κάτι ἄλλο. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς Θεολογίας περὶ προσώπου. Τὰ ὄντα «ἀντλοῦν τὴν ταυτότητά τους ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ παραπέμπουν». Ἡ λέξη πρόσωπο ἔλαβε ὄντολογικὴ, ἀπόλυτη ἀξία, σὲ

αυτούς τους Πατέρες και χρησιμοποιήθηκε για να ερμηνεύσει το πώς ο Θεός είναι ένας και συνάμα τρεις: Πατήρ, Υἱός και Πνεῦμα. Το πώς ο Χριστός είναι και Θεός και ἄνθρωπος, χωρίς ἡ θεότητα να συγχέεται με τὴν ἀνθρωπότητα και ἐντούτοις να εἶναι οἱ δύο αὐτὲς φύσεις σὲ κοινωνία και σὲ σχέση.

Ὁ Χριστὸς διαρκῶς παραπέμπει στὸν Θεὸ Πατέρα, τὰ πάντα ποιεῖ στὸ ὄνομά Του. Ὁ Χριστός, λοιπόν, μᾶς ἀποκαλύπτει ἕνα ἄλλο τρόπο ὑπάρξεως, ἄγνωστο μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή, με βάση τὸν ὅποιο τὰ ὄντα, τὰ πράγματα, τὰ ἀξιώματα στὴν Ἐκκλησία κατανοοῦνται σὲ συνάρτηση.

Οὐσιαστικά, οἱ Πατέρες στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ και διὰ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐρμήνευσαν τὸ μεγάλο ζήτημα τῆς ἐνότητας και τῆς ἰδιαιτερότητας. Τὸ πώς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ και νὰ παραμένει μοναδικὸς και μοναξιά νὰ μὴ νιώθει. Ὁ Δυτικὸς πολιτισμὸς προσπαθεῖ νὰ λύσει αὐτὸ τὸ αἶνιγμα, μάταια ὅμως μέχρι σήμερα. Στὸν Μεσαίωνα ἀποθεώθηκε τὸ πνευματικὸ στοιχεῖο, ἀλλὰ με τὴν Ἀναγέννηση και τὸν Διαφωτισμὸ ὅ,τι δὲν εἶναι ἀποδείξιμο εἶναι ἀνύπαρκτο. Ἔτσι θὰ φθάσουμε στὴν ἀθεΐα τῶν νεώτερων χρόνων, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδειχθεῖ, δὲν ὑπάρχει.

Ὁ Ἐπίσκοπος, λοιπόν, με βάση τὰ παραπάνω, ὄντας «εἰς τύπον και τόπον Χριστοῦ», δὲν μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτὴ τὴν σχέση. Ὅλη ἡ δυναμικὴ τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος πηγάζει και προέρχεται ἀπὸ αὐτὴ τὴν μυστηριακὴ σχέση τοῦ ἐπισκόπου με τὸν Χριστό. Εἶναι ἡ «στάμπα», και ὅπως λέμε μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέσα στὴν ἱστορία και μάλιστα ὄχι μόνο τοῦ Ἀναστάσιου, ἀλλὰ και τοῦ ἡδὺν Ἐρχομένου, ἀν και ὄχι ἀκόμα, Χριστοῦ.

Ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται διαρκῶς νὰ παραπέμπει, νὰ ὑπαίνισσεται, νὰ δίδει μαρτυρία γιὰ τὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ Χριστοῦ με βάση τὸν ὅποιο κάθε ὄν ὑπάρχει και ζεῖ μόνο, ὅταν σχετίζεται και συνδέεται με ἕνα

ἄλλο. Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς προσδιορίζεται πρωταρχικὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα, ἀλλὰ με τὴν ἐνανθρώπισή Του δὲν νοεῖται πλέον και χωρὶς τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἔτσι και ὁ ἐπίσκοπος ἐνῶ λαμβάνει ταυτότητα ἀπὸ τὸν Χριστό, τὸν ὅποιο και εἰκονίζει, ἐντούτοις εἶναι ἀδιανόητο νὰ νοηθεῖ χωρὶς τοὺς πρεσβυτέρους και χωρὶς τὸν πιστὸ λαό. Ἡ ἀποστολή του εἶναι νὰ μεταφέρει στὸν λαὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὀρίσθηκε χιλιάδες χρόνια πρὶν, ὅταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο, ὅταν εἶπε στοὺς Πρωτοπλάστους, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος εἶναι νὰ μὴν στραφεῖ ποτὲ μέσα του, νὰ μὴν στηριχθεῖ στὶς κτιστὲς του δυνάμεις ἢ σὲ ἄλλα κτίσματα, ἀλλὰ πρωταρχικὰ στὸν ἴδιο τὸν Θεό.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὸ Δένδρο τῆς Ζωῆς ἀντιπροσωπεύει τὴν περίπτωση ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία κάποιος ἀληθεύει μόνο ὅταν βρίσκεται σὲ μόνιμη ἀναφορὰ και σχέση με τὸν Θεό, ἐνῶ τὸ δένδρο τῆς «γνώσης καλοῦ και κακοῦ» ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐγκλείρισμα νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος θεός, ἀπὸ μόνος του, με βάση τὶς ἀνθρώπινες, τὶς ἀτομικὲς του δυνάμεις. Αὐτὸς εἶναι ὁ πυρήνας τοῦ ἀτομισμού. Καὶ ὁ ἀτομισμὸς εἶναι τὸ περιεχόμενο τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ ἀποστολή τοῦ Ἐπισκόπου περιγράφεται με σαφήνεια και στὴν κλήση τοῦ Ἀβραάμ. Ὅπως ὁ Θεὸς κάλεσε τὸν Ἀβραάμ νὰ μὴν ἀντλήσει ταυτότητα, νὰ μὴν ἀπολυτοποιήσει τὴ γῆ, τὴν συγγένεια και τὴν φυλὴ, ἀλλὰ νὰ κινεῖται, νὰ εἶναι προσανατολισμένος πρὸς τὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἔτσι και ὁ ἐπίσκοπος ὡς εἰκόνα Θεοῦ ἔχει αὐτὴ τὴν εὐθύνη νὰ καλεῖ τὸν λαό, ποῦ ὁ Θεὸς τοῦ ἐμπιστεύθηκε, νὰ μένει μακριὰ ἀπὸ τέτοιες ἀπολυτοποιήσεις και κατὰ ἕνα μυστηριακὸ τρόπο, ὅταν αὐτὸ συμβαίνει, δηλαδὴ ὁ λαὸς νὰ ὑπακούει και νὰ μὴν προσκολλᾶται στὰ κτιστά, ὅπως ὁ Ἀβραάμ, τότε ὁ Θεὸς χαρίζει στοὺς πιστοὺς πολλαπλάσια.

Καλεῖται νὰ προβάλλει και νὰ ἀναγ-

γέλλει τὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὸν ἀντιδιαστέλλει ἀπὸ τὸν ἄλλον, δηλαδὴ ἐκεῖνον, σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιον, τὰ ὄντα κατανοοῦνται καθαυτά, ἀτομικά, σὲ σχέση μὲ τὸν κτιστὸ ἐαυτὸ τους. Καλεῖται διαρκῶς νὰ διακρίνει τὸν ἓνα τρόπο ζωῆς ποὺ ὁ Θεὸς πρότεινε, ἀπὸ τὸν ἄλλο, ποὺ ὁ μισόκαλος εἰσηγήθηκε.

Τὰ πρόσωπα, λοιπόν, στὴν Ἐκκλησία ἀλληλοπροσδιορίζονται, ἀλληλοεξαρτῶνται. «Εἷς χριστιανὸς ἴσον κανένας χριστιανός». Αὐτὰ ἔχει ὑπόψη του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν γράφει γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὴν σχέση ποὺ ἔχουν τὰ μέλη μεταξύ τους. Τὰ πρόσωπα εἶναι ἀλληλέγγυα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν διδασκαλία προέκυψε ἡ κοινοκτημοσύνη τῶν πρῶτων χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ποὺ θὰ ὀνομάσουμε ἀργότερα κοινοβιακὸ πνεῦμα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀντίληψη προέκυψε ἡ ἀγάπη ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ἐχθρούς μας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πίστη πηγάζει ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοβία στὴν διαφορετικότητα.

Δὲν ὑπάρχει στὴν Ἐκκλησία, τίποτα τὸ ἀτομικό. Ὁ ἀτομισμὸς εἶναι ξένος πρὸς τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα συνδέονται μὲ κάποιον ἢ μὲ κάτι, στὸ ὁποῖο παραπέμπουν καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτῶνται.

Ἐὰν ὅλοι κατανοήσουμε καὶ συναισθανθοῦμε τὸ πόσο σημαντικὴ καὶ ἀπαραίτητη εἶναι ἡ παρουσία τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ ζήσουμε, τότε ὁ κόσμος ἀλλάζει. Ἄν πιστέψουμε, ἂν δεχτοῦμε ὅτι ὁ ἄλλος δὲν εἶναι ἡ κόλασή μου, ἀλλὰ ἡ εὐλογία στὴν ζωὴ μου, ὑπάρχει ἐλπίδα. Ἄν ὁ ἄλλος εἶναι εὐλογία, τότε δὲν θὰ μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχος, ὅταν ὁ διπλανός μου ὑποφέρει, πονάει, διψάει, πειννάει. Θὰ ἰσχύει τότε ὁ Παῦλειος λόγος: «τὶς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τὶς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ πάψω νὰ εἶμαι ἀδιάφορος γιὰ τὸν συνάνθρωπο, θὰ προκύψουν αὐθόρμητα κινήσεις καὶ ἔργα ἀγάπης καὶ εὐεργεσίας.

Ὅταν λοιπὸν συγκεντρωθῶμετε σὲ

κάθε Θεία Λειτουργία, συναζόμαστε για να όμολογήσουμε την πίστη μας στον Τριαδικό Θεό και τόν σύνδεσμο της μεταξύ μας αγάπης. Στο ιερό θυσιαστήριο, την άδαπάνητη θεία Τράπεζα, δέν συναντᾶμε ἁπλῶς τόν Χριστό, καί ἐν Χριστῷ τόν πλησίον, ἀλλά γινόμεστε σύσσωμοι καί σύναιμοι. Ἐν Χριστῷ μᾶς γνωρίζει ὁ Πατήρ καί γινόμεστε μέτοχοι στοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ εἶναι «ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ χρηστότης, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ πίστη, ἡ πραότης, ἡ ἐγκράτεια».

Γινόμεστε μέτοχοι στὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο τρόπο, μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, πρέπει νὰ μεταφέρουμε μέσα στὴν κοινωνία ἁπλὰ καί ἀθόρυβα. Ἄν ἐφαρμόσουμε αὐτὴ τὴν ἀρχή, δηλαδὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει, ὡς κάτι τὸ ἐντελῶς ἀνεξάρτητο καί αὐθύπαρκτο, οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις ἀποκτοῦν ἄλλο νόημα.

Νὰ γιὰ ποῖο λόγο πρωταρχικὰ εἶμαι ἐδῶ, γιὰ ποῖο λόγο μὲ ἀπέστειλε ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία. Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ ὑπενθυμίζω καί νὰ εἰκονίζω αὐτὸν τὸν νέο τρόπο ὑπάρξεως τὸν ὁποῖο ἐδῶ καί εἴκοσι αἰῶνες ὁ Χριστὸς μᾶς παρέδωσε. Τὸν τρόπο ὑπάρξεως τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ δέν εἶναι καθόλου ἀσήμαντη, ἀρκεῖ νὰ σκεφεῖτε ὅτι ὁ ἀτομισμὸς ἔχει διαβρώσει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴς ὑπάρξεις μας. Ὁ ἀτομισμὸς εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὁποίας κρίσης ζοῦμε, πνευματικῆς καί διαπροσωπικῆς, καί ὁ ὁποῖος ἀτομισμὸς ἐκδηλώνεται κυρίως στὴν οἰκονομικὴ κρίση τῶν ἡμερῶν μας. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ Πατέρες μᾶς λένε ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ δώσει αἷμα γιὰ νὰ νικήσει τὸν ἀτομισμὸ καί τὴν φιλαυτία ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζουν ὅλα τὰ πάθη. Αὐτό, θὰ ἦταν τὸ πιὸ σπουδαῖο ἔργο, ἂν θὰ μπορούσα, δηλαδή, νὰ σᾶς ἐμπνεύσω πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀρχιερατείας μου.

Ὁ ἐπίσκοπος, λοιπόν, εἶναι ἡ ἐγγύηση

τῆς διάσωσης τῆς ἰδιαιτερότητας μέσα στὴν ἐνότητα, κυρίως ὡς λειτουργικὸς προεστῶς μιᾶς εὐχαριστιακῆς κοινότητας. Εἶναι τὸ σημεῖο ἐνότητας. Αὐτὸς συνδέει τὴν τοπικότητα καί τὴν καθολικότητα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μὲ αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὴν Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀπεστάλην κοντὰ σας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανερωθεῖ σὲ ἓνα τόπο ἡ Ἐκκλησία ἡ μὴ ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι ἡ ὕπαρξη τοῦ Ἐπισκόπου καί ἡ ἄλλη ἡ σύναξη τοῦ πιστοῦ λαοῦ γύρω ἀπὸ αὐτόν. Γι' αὐτὸ χωρὶς τὸν Ἐπίσκοπο δέν μπορεῖ νὰ συγκροτηθεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Μέλημά μου, λοιπόν, εἶναι νὰ κατανοήσουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἰδεολόγημα μὲ περιορισμένο περιεχόμενο καί χρονικότητα. Δέν ἀκολουθεῖ τόσο προγράμματα, ἀλλὰ καταδεικνύει μίαν στάση, μίαν νοοτροπία ζωῆς. Ἡ λέξη μετάνοια, ποὺ τόσο συχνὰ χρησιμοποιοῦμε, αὐτὸ δέν σημαίνει; Ἡ Ἐκκλησία ἀφαιρεῖ τὰ προσωπεῖα καί ἐξαγιάζει τὰ ἄτομα. Δημιουργεῖ ἥθος καί ὄχι ἠθική. Τὸ ἥθος τῆς ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἔμπρακτη καί λειτουργικὴ βίωση τοῦ δόγματος. Ἡ Ἐκκλησία παρᾶγει ἀληθινὸ πολιτισμὸ. Εἶναι «ἐν τῷ κόσμῳ», χωρὶς νὰ υἱοθετεῖ τὰ σχήματα τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ συσχηματίζεται, διαφορετικὰ δέν θὰ μπορέσει νὰ μεταμορφώσει τὸν κόσμον «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», δέν θὰ μπορέσει νὰ ἀναγγεῖλει πειστικὰ τὴν ἀναίρεση τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ὅταν ἀναφερόμαστε στὴν Ἐκκλησία δέν πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίζουμε κοινωνιολογικὰ καί κοσμικὰ. Ἡ δύναμη τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει ἀπὸ ἓναν Τάφο. Τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καμὶ στρατιωτικὴ φρουρὰ δέν κατόρθωσε νὰ ἐμποδίσει. Ἐκεῖ ποὺ ὅλα φαίνονται τακτοποιημένα, προβάλλει ὁ ἀναστημένος Χριστός. Αὐτὸ ἔχει διατυπώσει μὲ ἓνα μοναδικὸν τρόπο ἓνας σπουδαῖος σύγχρονος Θεολόγος, ὅταν σημειώνει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία δέν ἀλλάζει τὸν κόσμον τόσο μὲ αὐτὰ ποὺ κάνει, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ ποὺ εἶναι». Δηλαδὴ μὲ τὸν Χριστό, γιὰ τὸ «εἶναι» τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι καλοῦμαι νὰ ἐργασθῶ γιὰ τὴν εὐλογημένη ἐνότητα. Ἐνότητα πίστεως καὶ ἀγάπης, ἡ ὁποία σημαίνεται κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὴν ἀδιάρρηκτη σχέση τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Κωνσταντινουπολίτιδα Ἐκκλησία, ἀναπόσπαστο πνευματικὸ τέκνο τῆς ὁποίας ὑπάρχει.

Ἐφ' ὅσον προσδιορίζομαστε, ἀδελφοί μου, ὑπαρκτικὰ ἀπὸ τὴν Μητέρα καὶ Τροφὸ τοῦ Γένους, τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο: «γευόμαστε οὐσία ἀτιμῶν...», στεκόμαστε ὀρθιοι, ὅπως τὸ θέλει ὁ ὕμνος, «γιὰ νὰ φθάσουμε τὴν ἀσύλληπτη χαρά... νὰ τὸ προνόμιό μας...», ὅπως γράφει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πέργης κ. Εὐάγγελος. Καταυγαζόμαστε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς αἴγλης του, ἀλλὰ ζοῦμε τὶς ἀγωνίες καὶ τὶς χαρὲς τῆς πρώτης κατὰ τὴν τάξη καὶ τὴν διακονία Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συμπορευόμαστε ὡς ἄλλοι Κυρηναῖοι στὸν δύσβατο δόλιχό Της.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν εὐχαριστιακὴ μας ἀναφορὰ συναντᾶμε μυστηριακὰ τὸν σεμνόν, συνετὸ καὶ δεξιότεχνη πηδαλιούχο τῆς νοπτῆς ὁλκάδος τοῦ Φαναρίου, τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, ἀνταποκρινόμαστε οὐσιαστικὰ στὴν ἐντολὴ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ «ἵνα πάντες ἐν ὣσιν».

Ἐφ' ὅσον, ἐπίσης, διατηροῦμε μὲ ἀταλάντευτη εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ πρὸς τὴν κανονικότητα τὰ προβλεπόμενα ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Πράξη τοῦ 1928 «περὶ ἀναθέσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος», ἀναγνωρίζοντας κατὰ τὴν διοίκηση αὐτῶν ὡς ἀνώτατη ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν τιμὴ καὶ εὐθύνη τῆς Προεδρείας αὐτῆς, νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου, τοῦ «ἀπλοῦ

τὸν τρόπον καὶ πολυειδοῦς τὴν κυβέρνη-
σιν», συνδιακονοῦμε ἀγαπητικά στὸ μυστή-
ριο τῆς ἐνότητος μεταξὺ θυγατρὸς Ἐκκλη-
σίας μὲ τὴν μητέρα αὐτῆς καὶ τελικῶς μὲ
Αὐτὸν τὸν Δομήτορα καὶ τὴν Κεφαλὴ Τῆς,
τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, τὸ
ὁποῖο προσδιορίζεται μέσα στὴν λειτουργι-
κὴ του ζωὴ, ὑπηρετεῖ γνήσια τὴν ἔννοια τῆς
συνοδικότητος σὲ ὅλα τῆς τὰ ἐπίπεδα: στὴν
ἐνορία, στὸν κλῆρο καὶ τὸν λαό, στὴν Ἐπι-
σκοπὴ καὶ τὸ Συνοδικὸ Σῶμα. Αὐτὴ ἡ ὑγιὲς
συνοδικότης, μᾶς ὁδηγεῖ τελικῶς νὰ κατα-
νοοῦμε «ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης
καὶ καλῶν ἔργων».

Καὶ σὲ αὐτὰ τὰ καλὰ ἔργα, τοὺς καρ-
ποὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως, μέτο-
χοι καθίστανται δυνητικά ὅλα τὰ πρόσω-
πα, Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι, οἱ δύο
πνεύμονες τῆς θρακικῆς κοινωνίας μας, γιὰ
τὴν ὁποία καυχώμαστε καὶ χάριν τῆς ὁποί-
ας διακρινόμαστε μέσα στὴν ἑλληνικὴ ἐπι-
κράτεια καὶ ὄχι μόνον. Ἐπιφανεῖς καὶ μὴ, γέ-
ροντες καὶ νέοι, ἀσθενεῖς καὶ δυνατοί, οἰκο-
γενειάρχες καὶ μοναχικοί, πεπαιδευμένοι
καὶ ἀγράμματοι, καλοπροαίρετοι καὶ ἐπι-
φυλακτικοί, ἀγαθοὶ καὶ ἁμαρτωλοί. Κυρίως
ἁμαρτωλοί.

Ὅταν λειτουργοῦμε μὲ ἐκκλησιαστικὸ
πνεῦμα, ὅταν μᾶς συνέχει ὁ Παύλειος λό-
γος, ὅτι «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ
ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν
καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἑστὲ ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν», τότε ὁ Θεὸς
μᾶς εὐλογεῖ καὶ ὁ ὁμορφος τόπος μας θὰ
προοδεύει καὶ τὴν πρόοδο αὐτὴ θὰ τὴν γεύ-
ονται ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ κατοικοὶ του.

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Κατὰ τὴν ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς εἰς Ἐπί-
σκοπον χειροτονίας μου, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν
συναισθημάτων καὶ εἰκόνων, ποὺ πλημμύ-
ριζαν τὴν καρδιά μου, εὐχαρίστησα διὰ

μακρῶν –τὸ γνωρίζω– ὅλους, ὅσοι ἀπετέ-
λεσαν σταθμοὺς τῆς ζωῆς μου: Τοὺς φυσι-
κοὺς μου γονεῖς, ἀδελφὸ, συγγενεῖς καὶ φί-
λους, τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ποὺ συ-
νεργάστηκα μέχρι σήμερα, τὸν Γέροντά μου,
τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἐάνθης κ.
Παντελεήμονα, τὴν τετιμημένη καὶ πολυσέ-
βαστη Μακαριότητά Σας, καὶ στὸ πρόσωπό
Σας σύμπασα τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος, τὸν Παναγιώτατο Δεσπότη
τῆς Πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου.

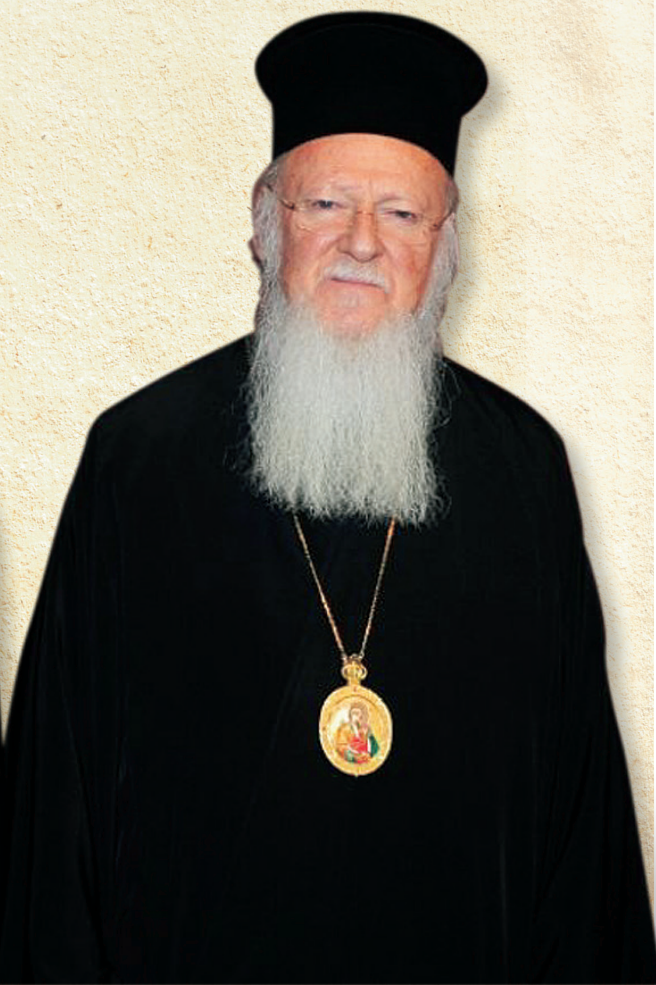
Τούτῃ τὴν ὥρα ἐπιτρέψτε μου νὰ ζητή-
σω κυρίως τὶς εὐχὲς ὧν σας, καθὼς καὶ
τὶς εὐχὲς τῶν ἀειμνήστων προκατόχων μου
ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπο-
λίτου Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος γιὰ τριάντα
ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια διαποίμανε τὸν λαὸ
τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ τὶς ἔχω ὡς ἐφόδιο πο-
λύτιμο στὴν νέα μου διακονία.

Τέλος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ κληρικοὶ
καὶ λαϊκοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ πε-
ριπόθητα,

Ἀνῆλθα σὲ τούτῃ τὴν Καθέδρα μὲ αἴσθη-
ση δέους καὶ θα προσπαθῶ νὰ θυμᾶμαι πά-
ντοτε τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτω-
λοῦ, ποὺ μᾶς τὰ ἐπικαιροποίησε ὁ Μακαριώ-
τατος κατὰ τὴν ἐθρόνισή του στὴν Καθέδρα
τῶν Ἀθηνῶν ἀναφορικά μὲ τὸν τρόπο ποὺ
πρέπει νὰ ἀνέρχομαι σ’ αὐτήν, δηλαδή, ὡς
«ὁ θρόνος τοῦτος νὰ εἶναι ὁ τάφος μου».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθη-
τα, εὐχθεῖτε σὲ αὐτὴ τὴν νέα ἀποστολὴ νὰ
διακριθῶ ἐν Κυρίῳ, νὰ διακριθῶ ὡς πατέ-
ρας σας φιλόστοργος καὶ «ἐν τῷ συνδέσμῳ
τῆς ἀγάπης», τελικῶς νὰ ἀπολάβουμε ὅλοι
μαζί, ποιμένας καὶ ποιμενόμενοι, πατέρας
καὶ τέκνα, «τὸν καλὸν καὶ ἄφθαρτον τῆς
νίκης στέφανον τῆς ἐπουρανίου βασιλείας
τοῦ Θεοῦ».

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ
ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ
πάντων ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν».

ΠΑΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
PORT PAYÉ
ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ
Αρ. Αρ.
ΕΛΛΑΣ-HELLAS

